

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Zbigniew Puzkarski

Protokolant Łukasz Biernacki

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Barbary Nowińskiej

w sprawie J. O.

oskarżonego z art. 180a k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 16 stycznia 2019 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Okręgowego w O. na niekorzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 19 września 2017 r., sygn. akt VII Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G. V Zamiejscowy Wydział

Karny z siedzibą w W.

z dnia 5 maja 2017 r., sygn. akt V K [...],

1. oddala kasację;

2. obciąża Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

J. O. został oskarżony o to, że:

1. W dniu 7 listopada 2016 r. około godz. 9.40 w m. G. gm. B. na drodze wojewódzkiej W [...] prowadził samochód osobowy marki Audi A4 o nr rej. (...) w ruchu lądowym nie stosując się do decyzji (...) wydanej dnia 4

listopada 2016 r. przez Starostę W. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi kat. ABE, tj. o czyn z art. 180a k.k.

2. W dniu 14 stycznia 2017 r. około godz. 17.15 w W. na ul. S. prowadził samochód osobowy marki Audi A4 o nr rej. (...) w ruchu lądowym nie stosując się do decyzji (...) wydanej dnia 4 listopada 2016 r. przez Starostę W. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi kat. ABE, tj. o czyn z art. 180a k.k.

Sąd Rejonowy w G. w V Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą w W. wyrokiem z dnia 5 maja 2017 r., sygn. akt V K (...) uniewinnił J. O. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I. Uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II i za to na podstawie art. 180a k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że wysokość jednej stawki dziennej równa jest kwocie 30 złotych.

Po rozpoznaniu apelacji wywiedzionej przez prokuratora, który zaskarżył wyrok części uniewinniającej, Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 19 września 2017 r., sygn. akt VII Ka (...) utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wywiódł Prokurator Okręgowy w O. zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 180a k.k. w zw. z art. 108 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku - Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz.U. z 2017 roku, poz. 1257), poprzez uznanie wbrew treści tego przepisu, że oskarżony J. O., swoim zachowaniem nie wyczerpał znamion zarzuconego mu występku z art. 180a k.k. z uwagi na to, iż w dacie czynu decyzją Starosty W. z dnia 4 listopada 2016 r. nr (...), której na podstawie art. 108 § 1 k.p.a. został nadany rygor natychmiastowej wykonalności, a której treść i skutki w momencie zatrzymania przez Policję w dniu 7 listopada 2016 r. znane były oskarżonemu, nie była ostateczna, co spowodowało, że uchybienie w tym zakresie zawarte w wyroku Sądu Rejonowego w G. - V Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w W. z dnia 5 maja 2017 roku o sygn. akt V K (...) zostało przetransponowane do wydanego przez Sąd Odwoławczy orzeczenia czyniąc je równie wadliwym.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez Prokuratora Okręgowego w O. nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem podniesiony w niej zarzut rażącego naruszenia art. 180a k.k. w zw. z art. 108 § 1 k.p.a., poprzez błędną interpretację znamienia przedmiotowego zarzucanego oskarżonemu przestępstwa w postaci braku ostatecznej decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami, w świetle okoliczności podmiotowych tego czynu nie jest trafny.

Wyjaśniając przyczyny takiego stanu rzeczy trzeba zaznaczyć, że zgodnie z art. 536 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym - tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k. W niniejszej sprawie nie zaktualizowała się żadna ze wskazanych wyżej sytuacji nakazujących wyjście poza granice podmiotowe bądź przedmiotowe skargi kasacyjnej, stąd też Sąd Najwyższy zobowiązany był orzekać nie tylko w granicach zaskarżenia, ale także w granicach podniesionego zarzutu. Co do tej ostatniej sfery należy wskazać, że w *petitum* skargi kasacyjnej został sformułowany zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisu prawa karnego materialnego, tj. art. 180a k.k. w zw. z art. 108 § 1 k.p.a., które to naruszenie miało polegać na uznaniu wbrew treści tego przepisu, że oskarżony J. O. swoim zachowaniem nie wyczerpał znamion zarzuconego występku z art. 180a k.k. z uwagi na to, iż w dacie czynu decyzja Starosty W. z dnia 4 listopada 2016 r. o nr (...), której na podstawie art. 108 § 1 k.p.a. został nadany rygor natychmiastowej wykonalności, a której treść i skutki w momencie zatrzymania przez Policję w dniu 7 listopada 2016 r. znane były oskarżonemu, nie była ostateczna, co spowodowało uchybienie w tym zakresie. Autor kasacji odwołał się również do tego, że Sąd Okręgowy nie zakwestionował poczynionych w sprawie przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych, które nakazywały uznanie, że oskarżony wyczerpał dyspozycję art. 180a k.k.

Rozważając tak sformułowany zarzut podkreślić należy, że mając na uwadze podmiot, który go sformułował, kierunek zaskarżenia (kasację wniesiono na

niekorzyść oskarżonego), a także zawartość uzasadnienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia, nie było racji faktycznych i prawnych, aby przez pryzmat art. 118 § 1 k.p.k. dojść do wniosku, że w kasacji podniesione zostało w istocie inne uchybienie niż to, które wynika z literalnego brzmienia zarzutu. W świetle przywołanego wyżej przepisu, znaczenie czynności procesowej dekoduje się nie według nazwy tej czynności, ale według jej zawartości treściowej. W niniejszej sprawie istnieje zaś pełna zgodność pomiędzy nazwą naruszenia podniesionego w kasacji (rażące naruszenie przepisu prawa karnego materialnego) i zawartością treściową samej kasacji - zarówno w obszarze jej *petitum*, jak i uzasadnienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia (treść owego uzasadnienia jednoznacznie harmonizuje z podniesionym zarzutem). Powyższe wskazania mają istotne znaczenie z punktu widzenia dalszych rozważań.

Z obrazą przepisu prawa karnego materialnego mamy do czynienia w szczególności wówczas, gdy przy wydaniu orzeczenia doszło do wadliwej subsumcji ustalonych faktów pod przepis prawa materialnego, bądź też, że obrazą przepisu materialnego było zaniechanie takiej subsumcji (*por. Sąd Najwyższy w postanowieniu z 20 listopada 2008 r., V KK 158/08, OSNwSK 2008, nr 1, poz. 2340; K. Klugiewicz [w:] Zbiór orzeczeń z zakresu prawa karnego procesowego z komentarzami. Postępowanie odwoławcze - pod red. D. Kali, Kraków 2014, s.104*).

Przepis art. 180a k.k. został dodany do Kodeksu karnego ustawą z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015, poz. 541). Analogiczny w swojej treści przepis zawarty jest w art. 94 § 1 k.w., w którym pominięto jedynie zastrzeżenie o cofnięciu uprawnienia do prowadzenia pojazdów przez właściwy organ, ale zamieszczono tam zastrzeżenie o braku uprawnienia. Zachowanie sprawcze opisane w art. 180a k.k. polega na prowadzeniu pojazdu mechanicznego przez osobę, której decyzją właściwego organu zostały cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami. Warunkiem odpowiedzialności na podstawie art. 180a k.k. jest pozbawienie sprawcy uprawnień do kierowania pojazdami na mocy decyzji właściwego organu. Decyzja, o której mowa w tym przepisie może być również decyzją administracyjną. Brak takiej decyzji oznacza, że nie zostało wypełnione wskazane znamię. Przestępstwo to ma

charakter formalny, nie jest wymagane nastąpienie jakiegokolwiek skutku. Przestępstwo to może popełnić tylko osoba, wobec której decyzja administracyjna zapadła, ale tylko w okresie, na jaki cofnięto tą decyzją uprawnienia. Zgodnie z art. 103 ustawy z 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (tekst. jedn. Dz.U. z 2015 r. poz. 155 z późn. zm., dalej, jako: u.k.p.) organ wydaje decyzję administracyjną o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami między innymi w przypadku niezgłoszenia się we wskazanym terminie na egzamin państwowy, który miał być przeprowadzony w trybie art. 49 ust. 1 pkt 2 u.k.p.

Sąd Okręgowy w treści sporządzonego uzasadnienia odwoływał się do ustalenia Sądu *meriti* o uznaniu, że decyzja Starosty W. nie miała w krytycznym czasie charakteru ostatecznego, bowiem nie była jeszcze prawomocna i nie mogła w związku z tym powodować karnoprawnych konsekwencji zachowania J. O. (s. 4 uzasadnienia SO). Wnikliwa analiza kontekstu, w jakim pojawia się to stwierdzenie, prowadzi do wniosku, że w tym względzie procedujące sądy nie miały racji. Przede wszystkim przepis art. 180a k.k. kryminalizuje fakt prowadzenia na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, pojazdu mechanicznego przy ignorowaniu przez sprawcę decyzji o odebraniu uprawnień do kierowania pojazdami. Wprawdzie z mocy art. 8 § 1 k.p.k. sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu, jednak jest związany prawomocnym rozstrzygnięciem kształtującym prawo lub stosunek prawny (art. 8 § 2 k.p.k.), które może stanowić także orzeczenie organu administracji.

Dlatego też w sprawie niniejszej m. in. należało rozstrzygnąć, czy nieprawomocna decyzja organu administracji odbierająca oskarżonemu uprawnienia do kierowania pojazdami, której nadano rygor natychmiastowej wykonalności, stanowi decyzję właściwego organu, o której mowa w art. 180a k.k.

Trzeba pamiętać, że nadanie rygoru natychmiastowej wykonalności na podstawie przepisu art. 108 § 1 k.p.a. wywołuje skutki wyłącznie w sferze tymczasowej wykonalności decyzji, nie zaś w zakresie jej ostateczności i nie powoduje żadnych skutków dla trybu i sposobu przeprowadzenia postępowania przez organ odwoławczy na skutek wniesionego przez stronę odwołania

(zob. wyrok NSA w Warszawie z dnia 12.03.2014 r., sygn. akt I OSK 348/13, Lex nr 1446566).

Uwzględniając ten pogląd w realiach przedmiotowej sprawy, trzeba stwierdzić, że nadanie wobec oskarżonego rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji administracyjnej o odebraniu uprawnień do kierowania pojazdami powodowało jej wykonalność, a zatem stanowiło rozstrzygnięcie kształtujące na nowo jego uprawnienia w tym zakresie. Warto również zauważyć, że Sądy obu instancji nie kwestionowały nadania przedmiotowej decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności, co nie może budzić zastrzeżeń, w kontekście art. 108 § 1 k.p.a., gdy się zważy, że rozstrzygnięcie to uzasadniono ważnym interesem społecznym oraz ochroną życia i zdrowia ludzkiego z powodu tego, że oskarżony wielokrotnie naruszał zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Stanowisko Sądów obu instancji uzależniających realizację znamion przestępstwa z art. 180a k.k. od prawomocności decyzji administracyjnej o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami, jest co do zasady słuszne, jednak nie w przypadku nadania nieprawomocnej decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności, ponieważ akceptacja takiego stanowiska wyrażonego w zaskarżonym orzeczeniu praktycznie wstrzymywałaby wykonanie decyzji opatrzonej rygorem natychmiastowej wykonalności, co byłoby sprzeczne z założeniami ustawodawcy, który wprowadził tę instytucję w art. 108 § 1 k.p.a. i niweczyłoby cel takiego uregulowania (zob. postanowienie NSA w Warszawie z dnia 1 marca 2011 r., sygn. akt I OSK 289/11, Lex nr 783718). Należy podkreślić, że decyzja administracyjna opatrzona rygorem natychmiastowej wykonalności co do jej skutków w zakresie kształtowania prawa lub stosunku prawnego różni się tylko tym od decyzji prawomocnej, że powoduje czasową jej wykonalność, tj. do momentu, gdy ewentualnie decyzja ta zostanie uchylona w trybie kontroli odwoławczej. Zatem, istotne znaczenie dla wyczerpania znamion przestępstwa z art. 180a k.k. ma wykonalność decyzji właściwego organu o odebraniu uprawnień do kierowania pojazdami w momencie prowadzenia przez sprawcę pojazdu mechanicznego na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, która co do zasady rozpoczyna swoje funkcjonowanie w obrocie prawnym z chwilą

jej uprawomocnienia lub wcześniej, gdy nieprawomocnej decyzji zostanie nadany rygor natychmiastowej wykonalności.

W kontekście dokonanych przez oba Sądy ustaleń nie ulega wątpliwości, że w sprawie niniejszej decyzja administracyjna Starosty W. z dnia 4 listopada 2016 r. w sposób precyzyjny określiła, że uprawnienie do kierowania pojazdami mechanicznymi kat. ABE przez J. O. w związku z niezgłoszeniem się we wskazanym terminie na egzamin państwowy w trybie art. 49 ust. 1 pkt 2 u.k.p. zostaje cofnięte i decyzji tej nadano rygor natychmiastowej wykonalności (k. 4). Rzecz jednak w tym, że dla przypisania odpowiedzialności na podstawie art. 180a k.k. konieczne jest nadto ustalenie, że oskarżony miał pełną świadomość, iż uprawnień do kierowania pojazdami nie posiada. Tymczasem, z ustaleń poczynionych w sprawie niniejszej przez Sąd I instancji i zaakceptowanych przez Sąd odwoławczy nie wynika, aby oskarżony w dniu 7 listopada 2016 r. przed godziną 9.40, kiedy to został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji do kontroli, jako uczestnik ruchu drogowego, otrzymał decyzję administracyjną cofającą mu uprawnienia do kierowania pojazdami, znał jej treść oraz miał świadomość, że decyzja ta w dniu zatrzymania oskarżonego wywoływała skutki prawne wobec faktu, że nadano jej rygor natychmiastowej wykonalności. Sąd *meriti* podjął próbę ustalenia tej okoliczności, jednak materiał dowodowy nie pozwolił na precyzyjne określenie, czy w krytycznym czasie oskarżony otrzymał przedmiotową decyzję. W oparciu o uzyskane z Poczty Polskiej informacje udało się jedynie ustalić, że przesyłka zawierająca decyzję Starosty W. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kat. ABE została dostarczona w dniu 7 listopada 2016 r., jednakże nie wskazano godziny jej doręczenia (k. 60). Sam oskarżony w momencie przesłuchania w charakterze podejrzanego w dniu 28 grudnia 2016 r. wskazał, że decyzję w przedmiocie cofnięcia uprawnień do kierowania pojazdami otrzymał, jednak mógł być to skrót myślowy związany z faktem, że do chwili przesłuchania oskarżony zdążył się zapoznać z tą decyzją, której ostatecznie nie zaskarżył (k. 12verte). Rzecz jednak w tym, że zebrane informacje, nie pozwoliły na kategoryczne ustalenie, że oskarżony w chwili przedmiotowego czynu, tj. w momencie zatrzymania do kontroli policyjnej wiedział o wydaniu takowej decyzji i że miał świadomość opatrzenia tego rozstrzygnięcia klauzulą natychmiastowej

wykonalności. Jak ustaliły bowiem orzekające w tej sprawie sądy, z treści notatki policyjnej sporządzonej w dniu zatrzymania oskarżonego wynika jedynie, że oskarżony oświadczył wówczas, że otrzymał pismo ze Starostwa Powiatowego o przekroczeniu 24 punktów karnych i konieczności ponownego przystąpienia do egzaminu państwowego, co do którego nie ma ustalonego terminu (s. 1 – 2 uzasadnienia SR).

Sąd *meriti*, oparł swoje ustalenia dotyczące analizowanej sekwencji zdarzenia na notatce policyjnej (k. 1). Sąd Okręgowy odpowiadając na zarzut apelacyjny prokuratora nie dopatrzył się w takim postąpieniu naruszenia treści art. 174 k.p.k., zauważając, że notatka ta funkcjonowała obok wyjaśnień oskarżonego i rejestrowała zachowanie oskarżonego bezpośrednio po zatrzymaniu oraz znalazła swoje potwierdzenie w zeznaniach policjanta P. D., który ją sporządzał (k.26 *verte*). Z zeznań tego świadka wynika, że oskarżony w trakcie kontroli oświadczył, iż ze Starostwa otrzymał decyzję o cofnięciu mu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi z uwagi na przekroczoną granicę 24 punktów, nie zdał na prawo jazdy, nie ma ustalonego terminu egzaminu państwowego w ośrodku szkolenia kierowców. Z tej wypowiedzi świadka P. D. nie wynika jednak, że oskarżony w trakcie jego rozpytania wiedział, iż decyzją administracyjną cofnięto mu uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznym właśnie z tego powodu, że w wyznaczonym mu terminie nie przystąpił on do egzaminu oraz że nadano tej decyzji rygor natychmiastowej wykonalności. Podobnej treści zeznania złożył drugi z interweniujących policjantów K. J. (k.29). W konsekwencji, nie można wykluczyć, że oskarżony w przytoczonej przez policjantów wypowiedzi wspominał o decyzji Starosty W. z dnia 27 lipca 2017 o skierowaniu oskarżonego na egzamin kontrolny sprawdzający jego kwalifikacje, jako kierowcy pod rygorem utraty uprawnień (k.4 uzasadnienia decyzji z dnia 4 listopada 2016 r.) i mógł przypuszczać, że zabrano mu uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznym z tego powodu, że nie zdał egzaminu kwalifikacyjnego, ale jak sam stwierdził nie wiedział, kiedy ma oddać prawo jazdy (k.12 *verte*). Gdyby oskarżony czytał decyzję Starosty W. z dnia 4 listopada 2016 r., przed policyjną kontrolą, to nie miałby w tym zakresie żadnych wątpliwości.

W istocie Sądy obu instancji poczyniły swoje ustalenia na podstawie tych dowodów, a nie wyjaśnień J. O. złożonych w charakterze podejrzanego.

Prokurator w wywiedzionej apelacji kwestionował przywołane wyżej ustalenia Sądu I instancji poprzez zarzut obrazy art. 174 k.p.k. i oparcie ustaleń na treści notatki urzędowej z k. 1 akt sprawy.

Podobnie w kasacji, chociaż prokurator, wysuwa zarzut naruszenia prawa materialnego *de facto* podważa te ustalenia wprost stwierdzając, iż Sąd I instancji a w ślad za nim Sąd odwoławczy dowolnie ustaliły, „ że J. O. w chwili zatrzymania nic nie wiedział o decyzji Starosty W.” (s.4 uzasadnienia kasacji). Autor kasacji kwestionuje to ustalenie w oparciu o treść wyjaśnień oskarżonego, podczas gdy procedujące sądy – jak to powyżej wskazano – ustalenia te czyniły w oparciu o treść notatki policyjnej i zeznań funkcjonariusza P. D., które to dowody nie potwierdziły, że oskarżony decyzję w przedmiocie cofnięcia uprawnień otrzymał przed datą zatrzymania przez Policję, tj. w dniu 7 listopada 2016 r. przed godziną 9.40. Tego rodzaju twierdzenia skarżącego pozostają zatem w sprzeczności z postawionym w *petitum* kasacji zarzutem naruszenia prawa materialnego i w istocie zmierzają do podważenia poczynionych przez sądy ustaleń faktycznych, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne w świetle podstaw kasacyjnych określonych w art. 523 § 1 k.p.k.

Jak wyżej wskazano, Sąd Najwyższy w tym składzie nie ma wątpliwości, że rygor natychmiastowej wykonalności nadany decyzji Starosty W. z dnia 4 listopada 2016 r. o nr (...) ma znaczenie w kontekście znamienia cofnięcia uprawnień do kierowania pojazdami, o którym mowa w art. 180a k.k., skoro powoduje jej funkcjonowanie w obrocie prawnym, pozostając jednocześnie bez wpływu dla trybu i sposobu przeprowadzenia postępowania odwoławczego. Rzecz jednak w tym, że zarzucone oskarżonemu przestępstwo z art. 180a k.k. jest czynem, który może być popełniony wyłącznie przez działanie i ma charakter umyślny w postaci zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego. Tym samym, poza omówionym wyżej elementem strony przedmiotowej tego przestępstwa, warunkiem koniecznym jest także wina sprawcy czynu, jako składnik struktury tego przestępstwa (art. 1 § 3 k.k.), a w tym zakresie nie zaktualizowała się formuła działania oskarżonego z zamiarem popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu.

Sąd Okręgowy odnosząc się do zarzutów apelacyjnych, w szczególności zaś zarzutu naruszenia art. 174 k.p.k., błędnie, wskazał, że wypowiedź oskarżonego przytoczona w notatce policyjnej z k. 1 akt sądowych nie miała najmniejszego wpływu na treść rozstrzygnięcia. Jak już bowiem wskazano, to właśnie z treści tej notatki sporządzonej w dniu zatrzymania oskarżonego, a także zeznań policjanta P. D. wynika, że oskarżony nie miał świadomości, iż została wydana decyzja o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami oraz że jest ona wykonalna. Jak ustaliły oba Sądy oskarżony na tamten moment posiadał wiedzę jedynie w zakresie tego, że przekroczył limit 24 punktów karnych i że w związku z tym musi ponownie przystąpić do egzaminu państwowego, co eliminuje w sferze podmiotowej możliwość przypisania oskarżonemu popełnienia przestępstwa z art. 180a k.k.

W kontekście tych ustaleń zarzut prokuratora obrazy prawa materialnego z jednoczesnym kwestionowaniem ustaleń faktycznych jest wewnętrznie sprzeczny oraz nie dotyczy istoty problemu, jaki występuje w tej sprawie, a tym samym nie zasługuje na uwzględnienie, gdy się zważy, że odtworzony przez Sądy obu instancji przebieg zdarzenia nie pozwala na przypisanie oskarżonemu dokonania przestępstwa z art. 180a k.k. z uwagi na stronę podmiotową czynu oskarżonego, nie zaś z tych powodów, które wskazał Sąd odwoławczy.

W świetle powyższych wskazań na podstawie art. 537 § 1 k.p.k. kasację należało oddalić. Wobec tego, że nie uznano kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym, konieczne stało się sporządzenie uzasadnienia wyjaśniającego przyczyny wydania postanowienia o oddaleniu kasacji.

Na podstawie art. 638 k.p.k. wydatkami postępowania kasacyjnego obciążono Skarb Państwa.